

úřad přiznal společenstvu právo rekursní, zasáhl tím protizákonně do práv, kterých st-l udělením koncese nabyt, i bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 3593.

Čelední předpisy (Slovensko): * »Náhradními požadavky«, o kterých pro případ, že na osobu převyšují 100 Kč, přísluší dle §§ 62 a 63 zák. čl. XLV. z r. 1907 rozhodovati řádným soudům, jsou toliko nároky na náhradu útrata z působených škod, nikoli však i nároky na splnění smluvních závazků.

(Nález ze dne 10. května 1924 č. 7362).

Věc: B. L. ve V. T. proti ministerstvu zemědělství — exposituře pro Slovensko v Bratislavě o příslušnost úřadů správních ve mzdovém sporu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Generální paritní komise při Slovenském úřadě práce pro úpravu služebních poměrů zemědělských zaměstnanců potvrdila rozhodnutím z 21. října 1921 rozhodnutí okresní paritní komise ve V. T. z 23. září 1921, jímž nebyla schválena platnost výpovědi dané st-lem zemědělským dělníkům Š. Št., M. N., J. M. a Št. K.

Stížnost st-lovu proti rozhodnutí tomu podanou odmítl nss usnesením z 28. listopadu 1921 č. 15325 dle § 3, lit. a) zák. o ss, ježto jde o záležitost, o které sluší rozhodovati řádným soudům.

Podle zápisnice sepsané u slúžnovského úřadu ve V. T. 20. března 1922 vznesli jmenovaní dělníci proti st-li svoje požadavky na doplacení mzdy a naturálií — — —, žádosti jejich byly však rozhodnutím slúžn. ve V. T. z 18. května 1922 podle § 63 zák. čl. XLV:1907 zamítnuty a strany poukázány na pořad práva, ježto rozhodování o náhradě škody individuální ve výši přes 100 Kč patří do působnosti civilních soudů. Na základě rozhodnutí generální paritní komise měli býti deputátníci nadále zaměstnáni, ježto se však tak nestalo, utrpěli škodu vyšší než 100 Kč a musili proto žadatelé býti odkázáni na pořad práva.

Odvolání dělníků, jímž tito žádali za vyplacení deputátů od 1. listopadu 1921, bylo rozhodnutím župana župy nitranské z 24. července 1922 zamítnuto.

K dalšímu odvolání zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím obě rozhodnutí nižších instancí a rozhodl, že slúžn. úřad ve V. T. jako admin. úřad I. stupně je povinen spornou záležitost znovu projednati a ve smyslu §§ 17 a 62 zák. čl. XLV:1907 rozhodnouti.

Rozhodnutí toto jest odůvodněno tím, že dle §§ 17 a 62 zák. čl. XLV:1907 rozhodují admin. úřady ve sporech o nároky resp. požadavky ze služební smlouvy, tedy o sporech o splnění služební smlouvy bez ohledu na výši obnosu, jestliže však žalobce žádá náhradu škody, vzniklé nedodržením smlouvy nebo předpisů zákona, rozhodují jen tehdy, když požadovaná náhrada škody nepřevyšuje 100 Kč — — —

O stížnosti uvažoval nss:

úřady rozhodují ve sporech o v y p l a c e n í m z d y a soudy ve sporech o n á h r a d u š k o d y, namítá, že v případě st-lově jde o to, jaké požitky mají býti vyplaceny žalobcům proto, že byli ze služby bezprávně propuštěni, a z toho uzavírá, že jde o vyplacení p r o t i h o d n o t y toho, co by jim příslušelo, kdyby služební poměr nebyl býval zrušen, tedy vlastně a jedině o n á h r a d u š k o d y, o níž rozhodovati mohou toliko řádné soudy.

Názoru tomuto nemohl nss přisvědčiti. Dle § 62 zák. čl. XLV:1907 spadá řízení o záležitostech, které jsou upraveny tímto zákonem, počítajíc sem i ř e š e n í t a k o v ý c h n á h r a d n í c h p o ž a d a v k ů, které na osobu 100 Kč nepřevyšují, do kompetence úřadů admin., kdežto dle § 63 cit. zák. článku rozhodování o takových náhradných záležitostech, které na osobu 100 Kč převyšují, náleží řádným soudům. Jde tedy jedině o otázku, jaké »náhradné požadavky« má § 62 cit. zák. čl. na mysli a zdali nárok, který st-lé na úřad vznesli, jest takovým nárokem na náhradu.

Podle § 17 cit. zák. článku, o který se žal. úřad v nař. rozhodnutí opírá, má zaměstnaavtel (gazda), odepřel-li hospodářského čeledína bez zákonné příčiny v určené době přijati, — resp. dle § 48, propustil-li čeledína neprávem ze služby — vedle případných trestů uznán býti povinným k tomu, aby zemědělskému čeledínu vyplatil mzdu, jež mu za celou dobu služby přísluší, spolu s cenou všech jiných příslušností i s cenou bytu, jakož i vzniklé útraty a jiné způsobené škody.

V § 22 pak jest stanoveno, že zaměstnavatel, který se proti svým povinnostem prohřeší, bude úřadem vedle eventuelních trestů uznán povinným k splnění svých povinností a k zaplacení veškeré, čeledínu způsobené škody a útrat řízení (srv. na př. §§ 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 41, 54, 55).

Zák. čl. XLV:1907 rozeznává tedy přesně jak v § 17 tak v § 22 výrok úřadu o splnění smluvních povinností a výrok úřadu o n á h r a d ě ú t r a t a z p ů s o b e n ý c h š k o d. Toliko tato druhá kategorie nároků spadá pod pojem »náhradných požadavků«, o kterých jedná § 62 resp. § 63 cit. zák. čl. a toliko rozhodování o n á h r a d ě ú t r a t a z p ů s o b e n ý c h š k o d, přesahujících na osobu 100 Kč spadá dle § 63 cit. zák. čl. do působnosti řádných soudů.

V případě st-lově však rozhodnutím generální paritní komise při Slovenském úřadě práce z 21. října 1921 nebyla schválena platnost výpovědi dané st-lem zemědělským dělníkům výše uvedeným; služební poměr dělníků těchto trval tedy dále. Nároky, které dělníci tito dne 20. března 1922 proti st-li na úřad vznesli, jsou povahou svojí n á r o k y n a s p l n ě n í s m l o u v y, nikoli však nároky náhradnými ve smyslu vývodů svrchu uvedených a rozhodování o takových nárocích spadá dle § 62 cit. zák. čl. do příslušnosti úřadů admin.

Vyslovil-li tudíž žal. úřad, že slůžn. úřad ve V. T. jako admin. úřad I. stupně jest povinen spornou záležitost znovu projednati a rozhodnouti, jest výrok tento ve shodě se zák. a slušelo proto stížnost, která hájí opačné stanovisko, zamítnouti jako bezdůvodnou.